

РЕШЕНИЕ

№ 898

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10416** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Ж. Н. Г. срещу решение по протокол № 15 от 28.04.2022г. на Комисия по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ в Столична община, район „Н.“, потвърдено с решение № РНД22-ГР94-1895/1/14.10.2022г. на кмета на Столична община, район „Н.“.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с нормите на процесуалния и материалния закон. Изложено е, че не са били изяснени всички факти и обстоятелства, свързани с искането за картотекиране и настаняване под наем в общински жилищен имот, находящ се в [населено място], ж.к. „Н.-III част“, [жилищен адрес]0. Този имот се обитавал от жалбоподателка от 2018г., а от нейното семейство още от 1979г., поради което тя е искала да бъде картотекирана и да го ползва, като наемател. Твърди, че не притежава други недвижими имоти, не се е разпореждала с такива изобщо, както и няма движимо имущество на значителна стойност. Семейният ѝ статус бил разведена с две пълнолетни деца, с които не живее заедно. В акта въобще не била разгледана и преценена нейната жилищна нужда, а тя отговаряла на всички законови изисквания за картотекиране и настаняване в общинско жилище.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. В. В., която поддържа оспорването на акта. По същество моли за неговата отмяна, поради

незаконосъобразност, а доводи за основателност на жалбата са изложени в писмени бележки от 13.01.2023г.

Ответникът оспорва жалбата. В писмен отговор от 14.11.2022г. се посочва, че жалбоподателката още през 1991г. е загубила правата на наемател по отношение на процесното жилище, а понастоящем единствено О. Н. Д. имал право да ползва апартамента, но тъй като той бил едночленно семейство трябвало да бъде пренастанен в по-малък такъв. Макар братът на жалбоподателката да бил с призната трайно намалена работоспособност, той е дееспособно лице, не е бил поставен под запрещение, което означавало, че жалбоподателката не трябва да бъде неотлъчно до него и да се грижи за живота и интересите му. Жалбоподателката, заедно със своя брат не съставлявали нито едно семейство, нито едно домакинство по см. на § 1, т.1 и т.2 от ДР на Наредбата. Според ответника жалбоподателката била извършила акт на разпореждане с друг недвижим имот през 2021г. По същество на спора се навеждат доводи за неоснователност на жалбата и законосъобразност на постановения акт.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадено заявление вх. № РНД20-ГР94-1244/3/19.11.2020г. и № РНД20-ГР94-1244/4/21.04.2022г. от Ж. Н. Г. с искане да бъде настанена под наем в общински жилищен имот, представляващ апартамент № 210, находящ се в [населено място], ж.к. „Н.- III част“, [жилищен адрес]. Изложено е, че живее в този имот от 2018г., не притежава други имоти, а апартамента обитава заедно със своя брат О. Н. Д., за когото се грижи, поради негово влошено здравословно състояние.

Настоящият адрес на жалбоподателката е в [населено място], ж.к. „Н.- III част“, [жилищен адрес]0, видно от удостоверение № 13807/10.12.2018г. на Столична община, район „Н.“.

Със заповед № 1821/08.06.1979г. четиричленното семейство на П. Б. Д. /майка на жалбоподателката/ е било настанено под наем в общински жилищен имот, представляващ апартамент № 210, находящ се в [населено място], ж.к. „Н.- III част“, бл.23 /сега бл. 302/, ет.2, вх.К, състоящ се от две стаи и кухня.

Административното производство е приключило с издаване на решение по протокол № 15 от 28.04.2022г. на Комисия по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ в Столична община, район „Н.“, с което е прието, че молбата на Ж. Н. Г. не може да бъде уважена, защото трябвало да се иницира производство по реда на чл.23, ал.1 и ал.2 във вр. чл.17 от НРУУРОЖТСО- пренастаняване на О. Н. Д..

Този акт е бил потвърден с решение № РНД22-ГР94-1895/1/14.10.2022г. на кмета на Столична община, район „Н.“. В мотивите на това решение е изложено, че считано от 24.01.1991г. жалбоподателката е променила адресната си регистрация по настоящ и постоянен адрес, който бил вече в [населено място], ж.к. „Н.- II част“, [жилищен адрес] което означавало, че тя е напуснала общинското жилище и е загубила настанителни права, свързани с ползването му. След смъртта на титуляра на настанителната заповед /П. Б. Д./, единствено нейният син О. Н. Д. имал правно

основание да ползва общинското жилище. Площта на имота многократно надхвърляла нормите за жилищно настаняване на едночленно семейство, поради което трябвало да се стартира процедура по пренастаняването на това лице в по-малко жилище. Жалбоподателката не била законен представител на своя брат и за нея отново не са възникнали настанителни права по отношение на апартамент № 210. Освен това, жалбоподателката и брат ѝ О. Н. Д. не били нито едно семейство, нито едно домакинство по см. на § 1.т.1 и § 1.т.2 от ДР на НРУУРОЖТСО.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, доколкото от ответника не са представени писмени доказателства за датата на връчване на акта по чл.149, ал.3 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на атакувания акт, освен на основанията, посочени от жалбоподателката и на всички такива по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган по чл.10, ал.1 от НРУУРОЖТСО- Комисия, назначена със заповед № РНД21-РД56-414/21.10.2021г. по отношение на общински недвижим имот, който попада на територията на район „Н.“. Решението е взето с мнозинството от гласовете и е подписано от всички членове на колективния орган. Не се констатира порок по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, оспореният акт е издаден в писмена форма, но не съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Не са посочени обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Установява се порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, в същия следва да бъдат изложени фактическите основания за неговото издаване, подведени под релевантната по време, място и лица правна норма /чл. 142 във връзка с чл. 7 АПК/, като ясно и недвусмислено бъде обективирана волята на административния орган в разпоредителната част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението на акта. Тези елементи от съдържанието на административния акт са изчерпателно изброени, задължителни са, поради което и разширително тълкуване на нормите на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК е недопустимо. Изискването за мотивиране на акта означава той да съдържа съвсем конкретни съображения за неговото издаване, които освен това да бъдат и напълно относими към приложимата материално-правна норма. В този смисъл липсата на мотиви или недостатъчното им посочване препятства съдебния контрол, който се изразява в преценка за материалната законосъобразност на акта и постановен ли е същият в съответствие с целите на закона /чл. 146, т. 4-5 АПК/.

Неизлагането на мотиви, дори и когато ответникът е овластен да реши въпроса по свободна преценка, е основание за отмяната на акта. Липса на мотиви е налице не само когато в административния акт не са описани никакви съображения, но и

когато развитите такива са от толкова общ характер, недаващи възможност да бъдат установени действителните доводи на органа. Изискването за мотивиране на административните актове обезпечава правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на страните за защита.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Обществените отношения свързани с определяне на условията и реда за установяване на жилищни нужди на граждани, настаняването им под наем и продажба на общински жилища на територията на Столична община, както и конкретните правомощия на кмета на общината и кметовете на райони се регулират от нормите на Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО, приета с решение № 466 по протокол № 53 от 14.07.2005 г. на СОС, с последващи допълнения и изменения.

Заинтересованите лица подават заявление до районната администрация на Столична община по настоящ адрес, към което прилагат декларация по образец и изискуемите по чл.6, ал.3 от Наредбата документи.

Подадените заявления на нуждаещите се граждани се разглеждат от Комисия по чл.10, която се назначава със заповед на кмета на съответния район на територията на Столична община. Тази Комисия е компетентният административен орган, който е оправомощен да вземе решение, с което да включи или откаже да включи в картотеката лицето, както и да определи степента на жилищната му нужда по групи, съгласно чл.8 от Наредбата. Решението на Комисията се обективира в протокол, в който се излагат мотиви и се посочва правното основание за издаването му, съгласно чл.10, ал.3 от Наредбата. Същото подлежи на обжалване по административен ред пред кмета на района, който се произнася в 14 дневен срок с мотивирано решение.

Съгласно чл. 9, ал.1 от Наредбата в районните администрации по настоящ адрес на лицата и членовете на семействата /домакинствата/ им, които отговарят на условията по чл. 5, се съставят и поддържат картотеки.

Комисията след разглеждане на депозирано до нея заявление и изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, трябва да издаде акт, с който изрично да включи или да откаже да включи заявителя в картотеката на нуждаещите се от жилище граждани, като посочи фактическите и правни основания за решението си.

В настоящия случай, в оспореното решение въобще не е разгледано искането на Ж. Н. Г. за включването ѝ в картотеката, не е обсъдена по същество нейната жилищна нужда и дали отговаря на условията по чл. 5 от Наредбата. А. на ответника, че братът на жалбоподателката О. Н. Д. следва да бъде пренастанен в друго по-малко по площ жилище е изцяло неотнормисим към направеното искане. Ако ответникът счита, че третото за административното правоотношение лице О. Н. Д. не отговаря на нормите за жилищно настаняване по чл.17, ал.1, т.1 от Наредбата, то трябва служебно да инициира производство по чл.23, ал.3 и да пренастани лицето в друго общинско жилище. Това обстоятелство обаче не може да съставлява основание за постановяване на отказ за настаняване под наем на жалбоподателката, като нуждаещ се гражданин, ако са изпълнени предпоставките по приложимата Наредбата. Изискванията на [чл. 5, ал. 2 НРУУРОЖТСО](#) следва да се преценяват за всеки един от членовете на

домакинството поотделно. Това произтича от факта, че всяко едно от лицата следва да подаде декларация за семейно положение и имуществено състояние. Настоящият съдебен състав приема, че ако един от членовете на домакинството не отговаря на условията по Наредбата за настаняване в конкретното общинско жилище, това не влече след себе си задължително липса на тези изисквания по отношение на останалите членове на домакинството.

Преценка дали жалбоподателката Ж. Н. Г. е правоимащо лице обаче въобще не е направена. Не е поискано от нея да представи необходимите по чл.6, ал.3 документи, нито през 2020г., когато е бил сезиран ответника, нито по-късно до момента на постановяване на решението през 2022г. Ответникът не е положил дължимата грижа и не е изпълнил процесуалното си задължение по чл.7 АПК да установи действителните факти от значение за случая. Такова изследване от страна на административния орган, съгласно изискванията на чл.35 АПК не е извършено. В съдебната фаза на процеса, е процесуално недопустимо съдът да попълва липсващи фактически установявания в административния акт, които да съответстват на приложимата към правоотношението нормативна разпоредба. Част от аргументите на кмета на Столична община, район „Н.“, залегнали в решение № РНД22-ГР94-1895/1/14.10.2022г., че жалбоподателката не е настойник или попечител на своя брат, както и че заедно двамата не са членове на едно семейство или домакинство не могат да бъдат обсъждани, тъй като предмет на спора по делото по см. на чл.145, ал.2, т.1 АПК е законосъобразността на първоначалния административен акт на Комисията от 28.04.2022г., а не решението на горестоящия административен орган. Съдът се произнася и изследва законосъобразността на акта единствено и само на основанията, посочени в него, без да има право да ги разширява, допълва или дописва. Ето защо, напълно ирелевантно за претенцията на жалбоподателката е обстоятелството дали едночленното семейство на нейния брат трябва да бъде пренастанено в друг апартамент, чиято площ да съответства на норматива по чл.17, ал.1, т.1 от Наредбата.

В заключение, съдът приема, че атакуваното решение е незаконосъобразен административен акт и поради наличието на основанията по чл.146, т.2, т.3 АПК, следва да бъде отменено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, ответникът не доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за Ж. Н. Г.. Правната последица от отмяната на акта е връщането на преписката за ново произнасяне, като при повторното ѝ разглеждане следва да бъде указано на жалбоподателката да представи декларация по чл.6, ал.1 и изискуемите по чл.6, ал.3 от Наредбата документи. След прилагането им, ответникът трябва да извърши преценка дали кандидата за наемател отговаря на условията по чл.5, ал.2 от Наредбата и да вземе решение за включване или отказ за включване в картотеката и определяне степента на жилищната нужда.

При този изход на спора искането на представителя на жалбоподателката за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като ѝ се възстанови сумата от 610.00 /шестстотин и десет/ лева, представляваща заплатени държавна такса /л.128/ и адвокатски хонорар за осъществено процесуално представителство по договор за правна защита и съдействие от 06.12.2022г. /л.136/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение по протокол № 15 от 28.04.2022г. на Комисия по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ в Столична община, район „Н.“, потвърдено с решение № РНД22-ГР94-1895/1/14.10.2022г. на кмета на Столична община, район „Н.“, по жалбата на Ж. Н. Г..

ВРЪЩА преписка по заявление вх. № РНД20-ГР94-1244/3/19.11.2020г. и № РНД20-ГР94-1244/4/21.04.2022г. на ответника за ново разглеждане и произнасяне, съгласно задължителните указания на съда в мотивната част на решението.

ОПРЕДЕЛЯ двумесечен срок за произнасяне, който започва да тече от датата на влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Столична община, район „Н.“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Ж. Н. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място], ж.к. „Н.-III част“, [жилищен адрес] 0 сумата от 610.00 /шестстотин и десет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: